

Hồi Thư Một Trăm Lẻ Hai

DỪNG GIẢ PHÁ CHÂN

Lão già tuổi giang hồ thừa kinh nghiệm nên chỉ nhìn thoáng qua cả hai là biết họ không phải người trong Phân cung, lại còn biết được Phạm Thù tuy đóng vai Đội trưởng như vẫn phải theo tên vệ sĩ mà hành động.

Lão thăm hỏi cả hai là ai, có lai lịch thế nào, lão muốn hỏi tận tường, song thấy bất tiện quá đành thôi.

Lão nhìn ra ngoài cửa nhưng cửa đóng, lão ước độ thời gian, nghĩ có lẽ đêm đã xuống khuya rồi nên vòng tay cáo biệt, hẹn đêm mai trở lại lấy thư phúc đáp. Lão tha thiết khẩn cầu Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù cố gắng giúp lão cho được việc.

Bạch Thiếu Huy vội khoát tay:

– Các hạ hãy khoan! Sự canh phòng trong Phân cung rất nghiêm mật, không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào, huống chi các hạ vừa làm kinh động chúng, chúng càng tăng cường hệ thống phòng thủ đêm nay. Nếu các hạ trở ra rất có thể bị chúng ám hại. Chi bằng các hạ tạm thời cứ ở đây với anh em tại hạ, đợi một hai ngày, chúng ta cùng hoạch định phương pháp giải cứu bằng hữu họ Tôn, xong việc của các hạ rồi, anh em tại hạ cũng rời khỏi nơi này luôn.

Đài Lương giật mình:

– Hai vị...

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Các hạ đã tỏ ra thành thực, anh em tại hạ còn dám dấu diếm lai lịch sao? Tại hạ là Bạch Thiếu Huy, còn đây là nghĩa đệ của tại hạ, tên Phạm Thù. Sở dĩ anh em tại hạ đến được nơi đây là nhờ người trong quý bang là Hạo Thiên Cầu Thạch tiền bối cho mượn con chó rất tinh khôn, nó đã dẫn đường cho anh em tại hạ.

Chàng thuật lại tình hình đã qua cho Đài Lương rõ.

Vừa đến lúc đó, có tiếng chân người vang lên bên ngoài.

Bạch Thiếu Huy cấp tốc đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng, thấp giọng nói:

– Có người đến.

Bên ngoài, Tam Nhãn Thần Tôn Nhất Phương cất tiếng oang oang:

– Lục huynh đã đi ngủ chưa?

Bạch Thiếu Huy dùng Truyền Âm Nhập Mật, bảo Phạm Thù:

– Phạm đệ cứ gọi hấn vào đây.

Chàng đưa tay chỉ về phía sau giường, bảo Đài Lương:

– Các hạ chịu phiền ả mình nơi đó một lúc.

Đài Lương gật đầu, bước đi liền.

Phạm Thù cao giọng:

– Tôn huynh tuần phòng cực khổ quá! Mời Tôn huynh vào phòng đàm đạo.

Hấn quát:

– Dao Năng ra mở cửa mau lên.

Bạch Thiếu Huy vâng một tiếng, bước đến rút then, kéo cánh cửa vệt qua một bên.

Tôn Nhất Phương bước vào, nhìn Dao Năng hỏi:

– Người cũng chưa đi ngủ à?

Bạch Thiếu Huy nghiêng mình:

– Vừa rồi Lục đội trưởng trông thấy tín hiệu, sợ đường chủ đòi đến dạy việc bất ngờ nên bảo tiểu nhân ở đây chờ sai khiến.

Tôn Nhất Phương cười khanh khách:

– Lục lão ca khéo sốt sáng thái quá, đó không phải là tín hiệu khẩn cấp thì mình cần gì phải chuẩn bị.

Thì ra ở đây có nhiều loại tín hiệu, chỉ vì cả hai không biết rõ nên lo ngại, chuẩn bị sẵn sàng ứng phó mọi diễn biến.

Phạm Thù hỏi:

– Có việc gì thế hở Tôn huynh?

Tôn Nhất Phương mỉm cười:

– Thần Cơ đường phát hiện hai tên gian tế, một tên bị bắt, còn tên kia chạy thoát nhưng trúng phải ám khí của Đường lão, như vậy là xong rồi, thế mà họ vẫn phóng tín hiệu thông tri toàn Phân cung như thường.

Y bước đến chiếc bàn đặt tại trung tâm.

Phạm Thù lại hỏi:

– Tôn huynh có biết người bị bắt là ai không?

Tôn Nhất Phương càu nhàu:

– Nào ai biết được? Cái lão họ Đường tóm được rồi thì chẳng nói năng gì cả, còn muốn xua đuổi bọn đội viên của của tiểu đệ đi nơi khác.

Phạm Thù chú ý:

– Rồi người đó bị giữ tại Thần Cơ đường?

Tôn Nhất Phương nhìn Phạm Thù cười ha hả:

– Lục huynh quá chén rồi sao? Có lẽ say lắm nên mới quên hết quy củ của Phân cung. Phàm những kẻ đột nhập vào Thần Nữ Phong, trừ ra bị giết tại chỗ không nói, chứ đã bị bắt thì đều bị nhốt tại Thiên Lao...

Một tiếng bịch vang lên, chặn ngang câu nói của y. Tiếng bịch đó do thân hình y ngã xuống nền, phát ra không lớn lắm.

Phạm Thù giật mình, trở mắt trông thấy Bạch Thiếu Huy đứng cạnh y, lúc đó mới hay chính chàng đã hạ thủ.

Tuy nhiên hắn vẫn hỏi:

– Đại ca chế ngự y?

Bạch Thiếu Huy gật đầu, gọi:

– Đài bằng hữu có thể ra đây được rồi.

Đài Lương bước ra, nhìn Tam Nhãn Thần, bất giác giật mình kêu lên:

– Các hạ chế ngự hắn vô ích...

Phạm Thù chớp mắt, điểm một nụ cười, day qua Bạch Thiếu Huy:

– Đại ca định tạo thêm một việc giả mạo nữa?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Đài bằng hữu sẽ biến thành hắn, như chúng ta đã trở thành Lục đội trưởng và Dao Năng. Hắn có hai mươi tám vũ sĩ tùy sai, biết sử dụng chúng sẽ là một sự viện trợ rất đắc lực cho ta, không biết sử dụng chúng thì sẽ là một trở ngại lớn...

Đài Lương giờ đây đã thấu đáo tâm tư của Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù nên không còn khách sáo nữa, lấy giọng thân mật thốt:

– Bạch lão đệ có ý kiến tuyệt diệu đó! Nếu lão phu giả mạo Tam Nhãn Thần thì chúng ta nắm trọn thực lực của Thần Long đường.

Phạm Thù nhìn xuống Tôn Nhất Phương:

– Minh sẽ an trí hắn ở đâu đây?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ:

– Hắn là một ác tinh trên giang hồ, giết người không tanh máu nên ngu huynh đã điểm vào tử huyệt của hắn.

Phạm Thù thoáng giật mình:

– Nhưng ít nhất mình cũng phải dấu xác hắn ở nơi nào chứ?

Trong khi đó, Đài Lương không để mất một phút nào, cởi y phục của Tôn Nhất Phương ra mặc vào mình, vất bỏ y phục của lão.

Bạch Thiếu Huy lấy chiếc lọ đựng Tiêu Hình Tán do Hoa Đại Cô trao cho chàng ngày trước, rắc trên người Tam Nhân Thần một nhúm nhỏ, không đầy một khắc thời gian, xác của hắn đã hóa thành một vũng nước vàng sền sệt.

Phạm Thù chẳng hiểu chất bột đó là loại thuốc gì, lấy làm lạ hỏi:

– Thuốc gì mà lợi hại vậy đại ca?

Bạch Thiếu Huy đáp:

– Đó là Tiêu Hình Tán, một loại thuốc bí chế của Ma Giáo.

Rồi chàng lại lấy thuốc cải sửa dung mạo, sửa cho Đài Lương biến thành Tôn Nhất Phương, đoạn mỉm cười:

– Bây giờ thì bằng hữu có thể trở về phòng mình an nghỉ được rồi. Chúc bằng hữu làm một giấc yên lành.

Đài Lương lấy gương soi mặt, buột miệng tán:

– Bạch lão đệ có cái thuật cải sửa dung mạo khéo thật. Có thể nói là về thuật này thì Hắc Thánh Du Long Tang đại hiệp cũng không hơn Bạch lão đệ nổi.

Bồng lão giật mình thâm nghĩ:

– Hay là thanh niên này chính là môn đệ của lão Tang?

Bạch Thiếu Huy điểm nhẹ một nụ cười:

– Nghề môn, bất quá chỉ tập tành cho có với người đời, đáng gì đâu mà Đài bằng hữu quá khen.

Đài Lương trầm ngâm:

– Bạch lão đệ cải sửa dung mạo ta, biến thành Tôn Nhất Phương thế này thì chắc có chủ trương gì rồi chứ?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Không! Chưa có chủ trương gì cả, bất quá ngộ biến phải từng quyền, tạo một đảm bảo nhất thời cho Đài bằng hữu lưu lại đây mà không phải đáng ngại lắm.

Chàng dặng hắng một tiếng rồi tiếp:

– Tại hạ từng gặp Tiết Thần Y một vài lần, giữa hai bên tuy không thân nhưng cũng chẳng sơ. Ngày mai chúng ta sẽ tìm cách gặp lão, chứ bây giờ thì khuya rồi, không còn làm gì kịp nữa, mình nên nghỉ là hơn. Phải giữ gìn công lực đầy đủ hầu ứng phó với địch hữu hiệu.

Đài Lương dưới cái lốt mới, bước sang phòng Tôn Nhất Phương.

Phần Bạch Thiếu Huy chàng trở về nơi ngủ của chàng, nhẹ nhàng giải khai huyết đạo cho Từ Vinh rồi tự chàng cũng cởi bỏ áo ngoài lên giường nằm nghỉ.

Nhưng chàng không ngủ được như dự định.

Ngủ sao được khi biết Tiết Thần Y đang ở quanh đây, và nghĩa mẫu còn bị chúng quân thúc làm con tin để ức chế nghĩa phụ cam tâm phục vụ chúng? Sự quân thúc nghĩa mẫu chắc chắn sẽ làm đau lòng bà không ít. Đừng nói chỉ chúng đối xử tốt hay xấu, chỉ cần biết là xa nhà, xa chồng nhớ con thì bà đã khổ đến bậc nào rồi.

Chàng tử hân đã học một thân vũ công mà chỉ có hai vị nghĩa phụ, nghĩa mẫu cũng không bảo hộ được vẹn toàn, để đến nỗi ngày tàn của hai người thân yêu phải nhuộm màu đen tối.

Xúc động tâm tình chàng khóc, chàng đau buồn, thao thức mãi đến khi bình minh. Chàng nhìn sang Từ Vinh, thấy hấn còn thiêm thiếp trong giấc mộng nên nhắm mắt cho tâm tư lắng đọng, dấu cái vẻ bi thương qua một đêm dài.

Qua một lúc thì Từ Vinh thức dậy, nhảy xuống giường bận áo rồi gọi:

– Dao Năng! Ngủ gì mà như chết thế? Thức dậy đi, chuẩn bị đổi ban, hôm nay đến phiên đệ nhất đội chúng ta đấy nhé, có lẽ đội trưởng đang chờ anh em ta đó.

Bạch Thiếu Huy vờ ú ớ mấy tiếng, ngáp dài tỏ ý còn ngái ngủ rồi mới nhảy xuống giường vận áo, đoạn theo Từ Vinh đến phòng Phạm Thù.

Có lẽ Phạm Thù cũng thức trắng đêm như Bạch Thiếu Huy, lúc đó hấn đang ngồi nơi bàn.

Bạch Thiếu Huy sợ Phạm Thù chưa biết lễ lối tại đây nên vội lên tiếng nhắc khéo:

– Đội trưởng có muốn đích thân điều khiển cuộc tuần tra quanh căn cứ chăng?

Chàng lại còn chớp mắt ra hiệu thêm.

Phạm Thù gật đầu:

– Ta phải đi quan sát một vòng mới được chứ.

Hấn vẫy tay:

– Các người đi trước đi.

Bạch Thiếu Huy và Từ Vinh bước ra, Phạm Thù theo sau. Dĩ nhiên Từ Vinh là tên hưởng đạo trong những cuộc tuần sát khu vực.

Bên ngoài đã có hai mươi sáu vũ sĩ xếp thành hàng chờ đợi, tất cả đều dắt đao nơi hông, thấy Đội trưởng đến vội nghiêng mình chào.

Phạm Thù gật đầu rồi nhìn qua Dao Năng và Từ Vinh, khoát tay.

Từ Vinh thầm nghĩ:

– Ngày thường Đội trưởng luôn đi trước, sao hôm nay lại sai ta và Dao Năng mở đường?

Bất giác hấn ngẩng mặt nhìn Bạch Thiếu Huy, chàng lập tức ra hiệu cho hấn cứ tiến tới, đừng hỏi han thắc mắc gì cả.

Phạm Thù lấy dáng điệu ung dung theo sau cả hai, hai mươi sáu vũ sĩ đoạn hậu.

Vừa đi Bạch Thiếu Huy vừa nghĩ:

– Bọn vũ sĩ này xem ra tên nào tên nấy cũng có thân pháp nhanh nhẹn, hấn chúng đã được huấn luyện hết sức thuần thực.

Đi đến đâu Bạch Thiếu Huy cũng lưu ý ghi nhớ mỗi đoạn đường. Chàng nhận ra Thần Long đường ở về phía tả Phân cung, vậy thì dĩ nhiên phía hữu thuộc về Thần Cơ đường.

Nhưng bên tả, quyền hạn tuần sát của đệ nhất đội cũng như đệ nhị đội chỉ nằm trong vòng ba dãy nhà, còn dãy thứ tư và thứ năm thì đã có một đội khác, vận y phục vàng đảm nhận phần canh phòng.

Suy theo tình trạng đó, Bạch Thiếu Huy biết ngay vùng phụ trách của bọn áo vàng là nơi trú ngụ của Phân cung chủ.

Chẳng rõ bên trong có mai phục cơ quan nào, hay có một cuộc bố trí ngầm, chứ trông bên ngoài thì sự canh phòng nơi đây chẳng có gì cần mật cho lắm, bất quá chỉ lựa thưa vài tên vũ sĩ đi tới đi lui vậy thôi.

Với một hệ thống canh phòng như vậy thì nếu có cuộc đột nhập nào vào Phân cung, chắc chắn trong Phân cung chẳng thể trở tay kịp. Mấy tên vũ sĩ lựa thưa kia có làm gì ngăn chặn nổi một cuộc đột nhập?

Tuy nhiên, làm gì có kẻ gan lỳ dám vào đây? Bởi còn ai không nghe cái oai của Hoán Hoa Cung mà dám tìm đến gây sự?

Vả lại muốn vào Phân cung phải vượt qua bao nhiêu đường dài, trải qua nhiều khu rừng, nhiều ngọn núi dọc đường, lại có bọn cao thủ Hành Sơn và Thiếu Lâm trấn giữ tại những nơi hiểm yếu, có chắc gì qua lọt nổi mấy nơi đó mà hòng tiến vào Phân cung?

Đi quanh một vòng trong phạm vi phụ trách, Phạm Thù trở về gian nhà dành cho Đội trưởng.

Đài Lương, trong cái lốt Tam Nhân Thần Tôn Nhất Phương, bước ra đón hấn, lão bật cười ha hả:

– Lục lão ca đã về?

Phạm Thù cười, chào lại.

Họ dắt tay nhau cùng bước vào nhà.

Bạch Thiếu Huy và Từ Vinh chưa được lệnh cho vào hay trở về phòng nên còn đứng tại ngưỡng cửa.

Một lúc lâu, Phạm Thù lên tiếng:

– Dao Năng vào đây.

Bạch Thiếu Huy vâng một tiếng, bước vào trong nhà, cao giọng nói:

– Đội trưởng có điều chi phân phó?

Phạm Thù thấp giọng hỏi:

– Mình làm sao hử đại ca?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ:

– Khó khăn bao nhiêu mình cũng phải có kế hoạch. Bây giờ Đài bằng hữu hãy mô tả sơ lược tình thế nơi cư ngụ của Tiết Thần Y, tự nhiên tại hạ sẽ có cách đến đó, và có thể đi ngay bây giờ.

Tiếng tại hạ của chàng dĩ nhiên hướng về Phi Thử Đài Lương.

Phạm Thù mừng rỡ:

– Thì ra đại ca đã có chủ trương rồi.

Đài Lương tả rõ nơi cư ngụ của Tiết Thần Y cho Bạch Thiếu Huy nghe. Chàng chú ý nghe, không bỏ sót một chi tiết nhỏ, sau cùng bước đến chiếc bàn cạnh cửa sổ, lấy giấy bút thảo ngay một phong thư.

Phạm Thù gật đầu cười nhẹ:

– Đại ca có sáng kiến đó.

Bạch Thiếu Huy cũng cười:

– Ngoài phương cách đó chẳng còn gì khác hơn được.

Chàng lấy một phong bì, viết bên ngoài mấy chữ “Tiết phó đường chủ tự tay mở xem”.

Đoạn chàng bỏ thư vào phong bì, dán lại, đưa tay vào trong mình lấy ra một chiếc bình sành. Cầm chiếc bình và phong thư nơi tay chàng hướng sang Phạm Thù nói:

– Ngu huynh đi đây. Đã có Đài bằng hữu bên cạnh, Đài bằng hữu là người lão luyện giang hồ, thừa tâm cơ đối phó với mọi bất trắc, chẳng có gì đáng ngại lắm xảy ra trong lúc ngu huynh đi vắng đâu.

Đài Lương vòng tay hướng sang Bạch Thiếu Huy:

– Vạn sự xin nhờ Bạch lão đệ lo liệu.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Đài bằng hữu lại khách sáo nữa rồi.

Chàng bước đi liền.

Đã thuộc đường, chàng đi thẳng tới một tòa nhà ở tận phía Tây rồi dừng chân lại.

Nơi đó có hai đại hán vận áo màu tro, hông dắt đao, trông thấy chàng thì

cùng nhau bước ra nói:

– Dao lão ca, có việc gì không?

Bạch Thiếu Huy vòng tay chào, đoạn điểm một nụ cười:

– Tiểu đệ vâng lệnh thượng cấp đến cầu kiến Tiết phó đường chủ.

Một trong hai đại hán hỏi:

– Dao lão ca có lệnh bài không?

Bạch Thiếu Huy giật mình, song làm tỉnh mỉnh cười đáp:

– Lệnh bài thì không, nhưng có thư của đường chủ đây, các đại huynh nhìn bút tích đường chủ cũng có thể tin được tiểu đệ chứ?

Chàng đưa cao phong thư lên.

Một đại hán có vẻ nghi ngờ:

– Dao lão ca cầm cái bình gì đó?

Bạch Thiếu Huy nhún vai:

– Đường chủ chỉ phân phó tiểu đệ mang thư và chiếc bình này đến cho Tiết phó đường chủ, còn như bình đựng gì hay để làm gì thì tiểu đệ biết sao được?

Tên đứng bên trái nhìn những vật trong tay chàng một thoáng rồi mỉm cười nói:

– Theo quy củ thì phải có lệnh bài chiếu khán mới được cho vào, nhưng Dao lão ca có thư tín của Hàn đường chủ thì tưởng cũng nên hưởng ngoại lệ.

Bạch Thiếu Huy thản nhiên:

– Nếu hai đại huynh muốn có lệnh bài thì để tiểu đệ trở về lấy lệnh bài, có điều phí thì giờ thôi.

Đại hán bên tả cười:

– Chỗ anh em với nhau, hỏi một chút cho có lệ vậy mà, xin đừng giận nhau nhé. Dao lão ca cứ vào đi.

Bạch Thiếu Huy vờ nghiêm giọng:

– Đại huynh nói thế cũng có lý, mà cũng chẳng có lý. Anh em là anh em, nhưng ở đây tiểu đệ vì nhiệm vụ mà đến chứ có phải vì việc riêng tư của chúng ta mà đến đâu?

Thốt xong chàng ngang nhiên bước vào.

Sự canh phòng bên Thần Cơ đường có phần nghiêm mật hơn bên Thần Long đường, cứ mỗi góc nhà, mỗi khúc quanh, hành lang, đoạn đường lại có các đại hán áo tro đứng canh. Tuy nhiên chàng cũng qua lọt được mấy chỗ có vũ sĩ túc trực.

Qua khỏi ngưỡng cửa đó, chàng phải đi một đoạn đường nữa mới đến một tòa nhà khác.

Trước cửa tòa nhà đó có hai vũ sĩ cũng mặc áo tro đứng canh, trông như hai vị môn thần ở những ngôi đền miếu.

Bạch Thiếu Huy tiến thẳng đến, điềm nhiên nói:

– Tiểu đệ vâng lệnh thượng cấp đưa thư đến đây.

Hai vũ sĩ đó không biết mặt Dao Nặng nên bảo:

– Đưa thư đây cho bọn ta mang vào.

Bạch Thiếu Huy bình tĩnh nói:

– Hàn đường chủ dặn trao tận tay Tiết phó đường chủ, tiểu đệ chẳng dám phiền hai đại huynh đâu.

Vũ sĩ bên tả lắc đầu:

– Thế thì không được! Người hãy để phong thư lại đây, bọn ta mang vào cho. Không có lệnh của đường chủ thì dù cho là ai cũng không được ngang nhiên vào đây.

Bạch Thiếu Huy giật mình, thầm nghĩ:

– Thì ra bọn các người vâng lệnh túc trực tại đây để giám thị nghĩa phụ ta.

Chàng trầm mặt, cười lạnh:

– Thư do Hàn đường chủ thảo ra, người bảo tiểu đệ mang đến đây, dặn dò phải diện kiến Tiết phó đường chủ. Nếu các vị không cho tiểu đệ vào là các vị có ý khinh rẻ tiểu đệ quá, nhưng khinh rẻ tiểu đệ cũng chẳng nói làm chi, các vị cũng không tránh khỏi cái tội khinh rẻ luôn Thần Long đường chủ.

Vũ sĩ bên tả lạnh lùng:

– Bất cứ ai cũng chẳng được vào nếu không có lệnh của đường chủ, đó là quy củ, bọn ta chẳng thể bỏ quy củ đi mà dành ngoại lệ cho người được. Bọn ta cứ lệnh mà thi hành, ngoài ra có lỗi phải gì thì chẳng cần biết đến.

Bạch Thiếu Huy sôi giận, hét lên:

– Các người thật to gan, dám miệt thị đường chủ của ta? Ta sẽ tìm gặp đường chủ của các người mà hỏi cho ra lẽ.

Chàng cố ý hét to, cốt gây kinh động đến bên trong nhà.

Quả nhiên từ bên trong có bốn vũ sĩ áo tro khác lao ra, trầm giọng gắt:

– Kẻ nào ở đâu đến gây huyên náo?

Bạch Thiếu Huy nhìn qua bọn chúng thầm nghĩ:

– Thì ra bọn chúng mai phục rất đông người ở đây, thảo nào mà Phi Thủ Đài Lương và Địa Hành Tôn Tra Quý chẳng thất bại.

Tên vũ sĩ bên tả đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy nói:

– Tên ấy! Hắn nói vâng lệnh Hàn đường chủ mang thư đến cho Tiết phó

đường chủ.

Trong bốn tên vũ sĩ mới xuất hiện, một tên cười lạnh:

– Nếu là người trong Thần Long đường thì làm gì lại đứng đây hét vang lên thế?

Bạch Thiếu Huy đáp:

– Vì các vị này không cho tiểu đệ vào, tiểu đệ vâng lệnh Hàn đường chủ mang thư đến, phải trao tận tay Tiết phó đường chủ mới được.

Vừa lúc đó, một giọng lạnh lạnh vang tới:

– Kẻ nào đó?

Bốn vũ sĩ mừng rỡ nói:

– Hay quá! Hay quá! Cam Quấn sự đã ra đây, hãy để cho người quyết định.

o O o